

BUREEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemmen het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN

Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de Agence Havas, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 21 JUNI 1924.

Heilig Sacramentsdag

Paus Urbanus IV heeft dezen feestdag ten jare 1264 aan de geheele Kerk voorgeschreven. Toen hij nog aartsdiaken was van Luik, had hij deze plechtigheid voor het Luiksche bekenen. Tot het verzoeken dezer instelling was hij opgewekt geweest door de veropenbaringen en smeekingen en de stadsrekeningen melden, dat de leden der gilden samen met het stadsbestuur eraan deelnamen.

De processie die te dezer gelegenheid de straten van stad en dorp doortrekt, is altijd de processie bij uitmuntendheid geweest. De archieven der ambachten en neeringen en de stadsrekeningen melden, dat de leden der gilden samen met het stadsbestuur eraan deelnamen.

Broederschappen en gilden wedijverden om pracht bij te zetten ter versiering hunner groepen. Buiten het geval van ziekte, werden geene redenen van afwezigheid aanvaard, en eene zware gelddoete was een thuisblijver opgelegd.

Hoe schoon was toen die processie. De ambachtsman in paradekleed; lang kleed en mantel, van kleur verschillend volgens de neringen of gilde, statig en ingetogen volgden zij de wapperende vandenels en banieren. Rond het Allerheiligste droegen de knapen de prachtige processietoorten, zij vormden als een eerwach bij den Heer des Heeren.

De leden der schepenbanken, prachtig uitgedost, de adel met schildknepen volgenden priesters en sloten den stoet.

De Straatversiering.

De straatversiering was vroeger eigenaardig. Heden vergenoegd men zich met de huizen te bevlagen, hier en daar nog met wimpels te behangen; doch vroeger stonden op de straathoeken groepen verbeeld, plantte men boompjes langs den kant, spande men festoenen van groen of papierkettingen langs de straat. Toen was het een heerlijke doortocht, dien men Jezus voorbereide.

In West-Vlaanderen spant men nog, wanneer de processie uitgaat, koorden over de straat, waaraan kransen hangen, versierd met rozen, linten en soms met stukjes glas hangende aan draden. Dit glas door de wind bewogen brengt een aangenaam gerinkel voort, terwijl het zonnelicht er in weerkaatst met al de kleuren van den regenboog.

Na de processie placht men te Brugge in zekere arme wijken, een vreugdevuur aan te steken met de takken en de bloemen, die de huizen op den doortocht versierden. Mogelijk de intrade van Jezus te Jerusalem gedenkende strooit men op straat groene takjes, bloemen en zekleurde papier. Men hecht eene bijzondere kracht aan het strooisel. Men geeft het de paarden te eten; men bewaart er ook een deel van ter bevrijding van de kwade had.

Te Gent placht men, tot in 1721, eene groote processie te houden uit de Augustijnerkerk naar Akkerweg waar het H. Bloedkappelke stond. In 1356 werd het opgericht tot eerstelling van een heilighendenden diefstal, in 1354 gepleegd in de kerk der P.P. Augustijnen. De dieven hadden de H.H. Hostien in den grond gedolven; een schaapherder vond 's morgens den grond met bloed besprankeld.

alsook de Hostien. Deze werden bij grooten toeloop van volk, processiegevoerd naar de Augustijnen teruggedragen. Verwoest door de Calvinisten werd de kapel ten tijde der Aartsbischoppen herbouwd. De jaarlijkse omganging bestond in een godsdienstig en wereldlijk deel, waaraan ook de reuzen deelnamen.

Het H. Sakrament van Mirakel. Te Hasselt vereert men het H. Sakrament van mirakel, in de kerk van den H. Quintinus bewaard. Deze heilige schat komt voort uit de abdij van Herckenrode.

Den 25 Juli 1317, terwijl de onderpastoor van Viversel de biecht hoorde van een stervende hadden eenige boorden de H. Hostie, die hij had medegebracht om den zieke te bedienen, oneerbiedig behandeld. Toen hij deze den kranke wilde geven bevestigde hij te niet bleef. De pastoor van Lummen raadde hem aan deze wonder Hostie naar de abdij van Herckenrode te brengen. Wanneer de onderpastoor deze overbracht, kwamen de dieren uit de wei op den doortocht knielen, en de klokken der abdij luidden van zelf. De bevolking kwam dit wonder aanschouwen, wondere gezinnen werden bekomen, en algemeen was de toeloop om weldaden te bekomen. Niet vergenoegd door het aanbieden verzochten de vrome christenen de olie der lampen die er voor branden aan te wenden tot genezing der kwalen, bijzonderlijk der koortsen.

Bij de afschaffing der abdij door de Franschen, werd de H. Hostie bewaard en in 1804 overgebracht naar Hasselt waar ze nog vereerd wordt.

Weerkunde. Een klare Sakramentsdag geeft een aangename en schoone zomer.

De Nieuwe Huishuurwet.

Wij hebben verleden week het nieuw wetsontwerp nopens de huurwaarde medegedeeld, maar voegen er thans een paar verklaringen bij betreffende de toepassing der artikelen.

De nieuwe verlenging de huurders toegekend is op een jaar vastgesteld. Dit wil zeggen dat, bijvoorbeeld, indien de huurder naar luid van de wet van 1923 recht had te blijven wonen tot in Mei 1925, hij dit zelfde recht geniet tot Mei 1926 volgens zijn pacht spreekt, of heeft hij geen pacht, tot in de maand dat hij bezit van het huis of kwartier heeft genomen. Om uit te rekenen hoe lang hij met de wet van 1924 zal mogen blijven, reken uit hoe lang hij blijven mocht met de wet van 1923 en reken er een jaar bij.

Het regiem der mixte woningen zal ook eene grondige wijziging ondergaan. Zoolang de huidige wet, dieze van 1923, van kracht blijft, vielen onder hare toepassing de onroerende goederen die tevens als verblijf en als handelshuis dienden, zoolang hunne huur niet meer bedroeg dan 5000 fr. ten hoogste. (In sommige kleine steden of gemeenten zelfs 4000 of 2000 fr.). Thans bepaalt het nieuwe wetsontwerp, dat de huizen van handel aan het gemeentelijk onderworpen zijn, indien zij niet meer dan 2500 fr. worden verhuurd. (In sommige plaatsen 2000 of 1000 fr.). Dus in Antwerpen bijvoorbeeld, als een winkelhuis meer dan 2500 fr. per jaar verhuurd is, mag er de eigenaar vrij over beschikken.

Maar wanneer? Hij mag er over beschikken. u een raad mag geven, uw nichtje is onschuldig, dat weten wij alle drie, en onschuldige menschen worden in ons land zoo gauw niet veroordeeld, reken daar maar gerust op.

Jawel, jawel! Maar wij moeten niets verzuimen! antwoordde de heer Davivier, nog van verre gerustgesteld. Mijnheer hier, vervolgde hij op Power wijzende, heeft mij gezegd, dat er zware vermoedens tegen mijne arme Charlotte bestaan. Ik begrijp dat niet. Maar dat geheim moet worden opgehelderd. Mijn gansch verloop staat tot uwe beschikking. Is er voorloopig geld noodig? Zeg maar hoeveel. Wil ik beginnen met duizend gulden? Ik heb er alles voor over! Laat er toch niets verzuimd worden! Is duizend niet genoeg? ... Zeg twee, zeg twintig duizend! Kan mij niet schelen.

Nu! sprak de detective met een na-denkend gezicht. Twintig duizend gulden zullen wij op het oogenblik juist niet noodig hebben, maar ik wil u wel zeggen, dat het geen kwaad ding is, wanneer wij over wat geld kunnen beschikken. Geld is altijd een goed ding in zulke zaken, dat is zeker! Beschik over mijne beurs! Beschik er vrij over! riep de opgewonden Franschman uit. En ik bezit nog wat meer dan geld. Ik ben niet zonder invloed en die kan ons toch ook te pas komen, niet waar? Ik ben burgemeester geweest te Rouaan, ik heb mijn vaderland helpen verdedigen tegen de Pruisen, ik heb er mijn bloed voor gestort en er het eerekrus mee verdiend! Laat ons naar den Fransch gezant gaan, die zal ons helpen, hij is ook gedokeerd, hij mag een broeder-rijder van het Legioen van Eer niet in den steek laten! Dat is eene zaak van eer bij ons!

Het was gelukkig niet noodig den ouden heer, die zichzelf door zijn eigen woorden meer en meer in vuur bracht, aan het verstand te brengen, dat een vreemde gezant, al was hij nog zoo goed gezind, bij geene mogelijkheid eenigen invloed op den gang van crimineel proces kon uitoefenen. Voor Power of Brusel aan het woord konden komen, werd de deur van de spreekkamer geopend en berichtte de dienstdoende agent, dat M. Norfolk zijne bezoekers te woord kon staan.

Zij haastten zich naar M. Norfolk en deze ontving hen vriendelijk, hoewel met eenige verwondering op het zien van den hem geheel onbekenden vreemdeling.

Maar gezien de wet van 1923 niet afgeschaft wordt, zal het eerst in 1925 zijn, op het tijdstip dat de wet van 1923 vaststelde, dat het regiem van uitzondering zal ophouden voor deze onroerende goederen.

Op deze manier zullen de handelaars die er bij betrokken zijn gelegenheid vinden om de noodige schikkingen te treffen.

Nog eene andere wijziging aan de wet toegebracht betreft de verhooging van huur.

Deze verhoging bedroeg 100 t. h. Bij de eerste honderd wordt nu nog 50 t. h. gevraagd. Zulks maakt dat iemand die vóór den oorlog 100 fr. per maand betaalde, thans twee honderd fr. moet geven, en eens de wijzigingen toegepast, twee honderd vijftig frank zal moeten betalen.

Deze 50 t. h. meer zal eischbaar zijn bij de eerste betaling die op het in voege brengen der nieuwe wijziging volgt.

Bijvoorbeeld, indien het wetsontwerp gestemd wordt in September, en vóór 1 October in voege komt, moet, indien men op voorhand betaalt, gelijk het in 't algemeen gedaan wordt, de maand October betaald worden met bijvoeging van de nieuwe 50 t. h.

Nog eene nieuwe wijziging in de wet. De wet van 1923 voorzorg het ophellen van deze wet, wegens werken van openbaar nut, die de openbare besturen deden uitvoeren.

Thans zal iemand eindigen van de voordeelen der wetten door den woningnoodzakelijk gemaakt te genieten indien de eigenaar denkt te moeten overgaan in zijne eigendommen tot werken van openbare veiligheid of gezondheid.

De bevoegde overheid moet daartoe echter hare toestemming en goedkeuring verlenen.

Roepen wij eindelijk de aandacht op het feit dat voor de gemeenten van minder dan 5000 zielen, alle wetten betrekkelijk de noodwoningen totaal worden afgeschaft.

BELASTINGEN.

Er zijn nieuwe belastingen op til.

Reeds geruimen tijd waren wij daarvan verwittigd.

Er werd vroeger gesproken van een half miljard of 500 miljoen fr.

Thans verklaarde M. Theunis in de Kamer dat gezien de verbetering der gewone begroting en het goed binnenkomen der belastingen, het voorgenoemde ontwerp van 500 miljoen nieuwe lasten, zal gebrach worden op 150 miljoen.

Des te beter. Het was met zonder reden, dat de heer Staatsminister Segers, bij de openingzitting van het katholiek Kongres te Oostende, onder algemeene instemming der aanwezigen, nadruk legde op de reeds door het land gekende financiële prestaties en besloot met de verwittiging:

Men vergeet niet dat de fiscale kracht-inspanning van een land, ook hare grenzen heeft, die men niet strafeloos overschrijdt.

De heer Staatsminister Carton de Wiart, het woord voerende op zeldzame kongres deed uitschijnen hoe zeer het indruischt tegen het vrijheidsgevoel, meer dan in welk land ook, levendig in de hart der Belgen, wanneer de Staat « die naamloze, geheimzinnige en tyrannie macht » zich eene verkeerde rol toeigent, en zich met alles en nog wat, moeien wil, en ook wanneer de opgedrongen fiscale lasten een werkelijk karakter van plagerij aannemen. De fiscale

opgezicht, als zij niet opeens zoo spoorloos verdwenen waart!

— Waarlijk onze oude Tom Brusel kwam, volgens zijne gewoonte, juist op het goede oogenblik en geloof mij, Power! wij zullen niet rusten, voor dat ik van die gemeene beschuldiging volkomen gezuiverd en in het gelijk gesteld zijt. Geken er op.

Ik kan u niet zeggen, hoe dankbaar ik ben voor uwe goedheid, mijnheer, antwoordde Power, getroffen door zooveel hartelijkheid.

Het was hem onmogelijk om meer te zeggen; zijn hart was te vol. De gedachte, dat de blaam, die hem zoovele jaren met loodzwaar gewicht gedrukt had, van hem zou kunnen worden afgenomen, vervulde zijn gemoed met nameelooze dankbaarheid en nieuwe hoop voor de toekomst.

Maar nu onze andere zaak, vervolgde M. Norfolk. Om u rondout de waarheid te zeggen, zij verwaart mij! Ik kan er tot nu toe geen licht in krijgen. Ik ontvang daar bijvoorbeeld juist een brief van dien goeden heer John Hunter, die bijzonder veel belang in het jonge meisje schijnt te stellen en hij hoort en laag zweert, dat hare aanhouding en de geheele beschuldiging de grootste dwaasheid is, die de politie nog ooit heeft uitgehaald.

Ik ken M. Hunter als een man met een helder hoofd en een scherpzinnig oordeel, ik stel zijne meening dan ook op hoogen prijs, maar... hij voert geen schijn van bewijs aan, dat de vermoedens, die tegen de beschuldigde bestaan en die denkt mij, nogal niet weinig krachtig zijn, zoo kunnen verminderen of zwakken. Gij en Brusel zegt, van uwen kant, dat Sint-Alba de man is, die het gedaan heeft, maar neem mij niet kwalijk, dat ik het oprecht zeg; zij zijn beiden ook niet heel gelukkig geweest toen het op het leveren van wetlige en overtuigende bewijzen aankam!

Blijft gij echter bij uwe meening, dat wij in Sint-Alba den waren man hebben, dan moeten wij niet rusten voor wij zijne schuld onwederlegbaar kunnen bewijzen en geloof mij; ik zal u helpen zooveel ik maar eenigzins kan; gij begrijpt zelf wel, dat ik niets liever verlang, dan die heeren dagbladshrijvers, die mij het leven in den laatste tijd zoo zuur gemaakt hebben, eens behoorlijk op hunne plaats te zetten!

De vader is aangehouden, de moeder werd voorloopig in vrijheid gelaten.

DUITSCHLAND.

Een brutale Duitse aanslag.

De Duitse nationalistien hebben te Lüben, op enkele kilometers van Dortmund, een uiterst barbaarschen aanslag gepleegd op den persoon van M. Munchy, opziener der Fransche Veiligheid. Deze politiebeambte, bijzonder gelast met het leveren van inlichtingen over de handelingen der aanwervers van de Reichswehr, werd, nabij Lüben, door vijf keris ontmoet, die, zoals uit het onderzoek blijkt, tot den Westfalentrubund behooren, eene geheime nationalistische inrichting van de niet bezette gebieden. M. Munchy, die langsheen de spoorbaan kwam, werd vastgegrepen, hiestampen op den buik toegebracht en met een matras op het hoofd geslagen. De opziener rolde ten gronde. Wanneer hij terug tot bezinning kwam, was hij gekoerd en gebonden, den mond met eene prop gesloten, uitgeplunderd en met ijzeren draad, op de spoorbaan stevig bevestigd, het hoofd op een riggel, en de benen op de andere. Na opnieuw hun weerloos slachtoffer lafhartig geslagen te hebben, hield een der beulen de volgende toespraak: « Zie; uw uurtrekker ligt daar en gij zult kunnen zien wanneer uw laatste minuut komen zal. Hij die den Westfalentrubund wil vernietigen, haalt de dood over zich. Gij kunt nu per sneelreus naar den hemel gaan ».

Daarop verdwenen de bandieten, M. Munchy aan zijn lot. 't is te zeggen aan eene onvermijdelijke dood, achterlatende, want de sneelreus van Dortmund moest eenige minuten later aankomen. Het toeval reddde M. Munchy; de sneelreus was veertig minuten in vertraging.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Een Belgisch jong meisje in het bosch van Sedan.

Een Belgisch jong meisje, Marie Lambert, afkomstig van Corbion (grens) was te Sedan als meid in dienst. Over drie weken verdween zij spoorloos. Men dacht dat zij naar haar geboortedorp weergekeerd was doch daar had niemand haar gezien. Alle opsporingen bleven vruchteloos. Thans heeft men heel toevallig het meisje ontdekt in het bosch van Sedan. Een spoorwegwerker, Birden, was in het bosch, tusschen Corbion en Jolly, op wandel. Zijn hond liep opeens ver het bosch in en bleef voor eene diepe gracht staan blaffen. De werkmán kwam nader en ontdekte in de gracht Marie Lambert. Zij ademde nog zachtjes. Het meisje werd in de dichtst bijgelegen woning getrogen, waar haar de beste zorgen werden toegediend. Weldra was het meisje opgeknapt en kon zij haar verdere verhalen vertellen. Zij was uit Sedan vertrokken naar Corbion. De weg liep door het bosch. Onderweg werd zij onpasselijk. Zij sukkelde tot aan de gracht, waar zij uitgeput nederviel. Zij had de kracht niet meer op te staan en bleef drie weken zonder eten, gelaten den dood afwachtede.

Het Martelaarschap van een Kind. De vader aangehouden. — Barlieden waar schuwden den politiecommissaris van de wijk dat zij voortdurend kluften en kreten van een kind vernemen in de woning van den metaalwerker Fr. Pourcheur, 27 jaar oud, wonende te Dijn, rue Babaut. Een onderzoek werd ingesteld en men bevond, dat het driearig zoontje Pourcheur een martelaarschap leidde. Niet alleen werd het knaapje deertlijk mishandeld, maar het ontving niet de minste zorg noch voldoende voedsel.

Het slachtoffer werd uitbesteed, op last van het gerecht, bij den Openbaren Onderstand. Het onderzoek heeft uitgemakkt dat de moeder den vader behulpzaam was in de mishandelingen.

RUSLAND.

Onthullingen omtrent het dramatisch einde der Keizerlijke Familie.

Generaal Janin, gewezen hoofd van de Fransche militaire missie in Rusland, vertelt dat het aan hem was, dat de zending toekwam aan den groothertog Nikolaas het stoffelijk overschot van den zwaar, zijne gade en hunne kinderen weer te brengen.

Na de ontmoeting in het Ipatiefhuis, werden de lijken van den keizer, zijner familie en der dienstboden verbrand. De asche der slachtoffers en verschillende juweelen en kleedingstukken werden in een reiskoffer geborgen, terwijl de bewijsstukken in drie andere reiskoffers gesloten werden.

Dit alles werd door generaal Diderich en door M. Gillard, leeraar van den Czarewitsch, aan generaal Janin toevertrouwd, die op 16 October 1920 de vier reiskoffers aan M. Greis gezant van Rusland te Rome bestelde.

Generaal Janin voegt er aan toe dat de neef van den zwaar en de groothertog Elisabeth in afschuwelijke omstandigheden vermoord werden, niet in het Ipatiefhuis, maar op 20 kilometers ten noorden van Ekaterinburg. De generaal deed hen te Peking begraven. Alleen het lijk van den groothertog Serge werd op Belgrado gericht. De generaal voegt er aan toe dat de besluiten van den rechter Sokoloff bewijzen dat de Duitse staf in Rusland was een gedeeltelijk schuld draagt aan den moord op den zwaar.

Gemengde berichten

Ze geven 't voorbeeld!

Onze Kamerheeren hebben niet meer genoeg met hun 12.000 fr.; ze hadden al a tijdje laten hooren, maar nu is het er verleden week in «geheime zitting» uitgekomen!

De socialistien zijn er mee begonnen de de andere zelden noch een noch ander, alleen Wauwermans deed bescheiden opmerken dat de 12.000 fr. in de Grondwet geschreven door de belanghebbende zelf — geene weldde zijn, maar eene vergoeding, eene terugbetaling der kosten die hun mandaat meebrengt.

12.000 fr. voor kosten dus, plus een abonnement in 1° klas dit is 2800 fr. kost — en 't is niet genoeg!?

Economissens — ze geven 't voorbeeld! We zijn eens nieuwsgierig of de 1 zullen durven doorrijven! Bah, de kiezers zijn toch zoo lam en zoo goedzakkig geworden...

In afwachting wonen ze poed de zittingen bij, onze députés? Met de belangrijke bespreking van de Congresbegroting, waar er over talrijke miljoenen moest gestemd worden waren er in de Kamer aanwezig:

- Katholieken 10
Liberalen 7
Socialisten 10
Andere 2

Totaal 29 op 186.

Richt dan al Kolonak Dagen in, doet dan al beroep op de werkzaamheid der vertegenwoordigers van het Volk!

In plaats van de vergoeding der députés te willen verhooren, moest men er lo komen ze af te schaffen. De waarheid van het Parlement zou er veel bij winnen en voor het land zou het tevens eene met te versnaden bezuiniging zijn.

Een gestolen Schoonmoeder.

Het is wel een ongewone diefstal die binst een feest, in een Joegoslavisch dorp, gepleegd werd. Al de gasten waren vereenigd in de groote kamer der woonst, waar

— Zou ik u mogen vragen, mijnheer! begon Power, nadat hij M. Norfolk bedaar had laten uit spreken, hoe de zaak van mevrouw Davivier op dit oogenblik staat?

— Voor zoover ik vernomen heb, antwoordde de hoofd-inspecteur, is er nog in het geheel geen vooruitgang, met gemaakt. Het voorloopig verhoor, dat zij gisteren voor den rechter van instructie heeft ondergaan, was natuurlijk niets dan een vorm. Er werd verdraging aangevraagd, die voor eene week werd toegestaan, waarop zij naar de cellulare gevangenis in het graafschap is overgebracht. Maar dat kunt gij, dunkt mij, zelf in de dagbladen gelezen hebben, dokter.

— Dat heb ik ook inderdaad, erkende Power, maar ik hoop, dat gij ons wellicht meer bijzonderheden zoudt kunnen mededeelen.

DE VADER IS AANGEHOUDEN, DE MOEDER WERD VOORLOOPIG IN VRIJHEID GELATEN.

DUITSCHLAND.

Een brutale Duitse aanslag.

De Duitse nationalistien hebben te Lüben, op enkele kilometers van Dortmund, een uiterst barbaarschen aanslag gepleegd op den persoon van M. Munchy, opziener der Fransche Veiligheid. Deze politiebeambte, bijzonder gelast met het leveren van inlichtingen over de handelingen der aanwervers van de Reichswehr, werd, nabij Lüben, door vijf keris ontmoet, die, zoals uit het onderzoek blijkt, tot den Westfalentrubund behooren, eene geheime nationalistische inrichting van de niet bezette gebieden. M. Munchy, die langsheen de spoorbaan kwam, werd vastgegrepen, hiestampen op den buik toegebracht en met een matras op het hoofd geslagen. De opziener rolde ten gronde. Wanneer hij terug tot bezinning kwam, was hij gekoerd en gebonden, den mond met eene prop gesloten, uitgeplunderd en met ijzeren draad, op de spoorbaan stevig bevestigd, het hoofd op een riggel, en de benen op de andere. Na opnieuw hun weerloos slachtoffer lafhartig geslagen te hebben, hield een der beulen de volgende toespraak: « Zie; uw uurtrekker ligt daar en gij zult kunnen zien wanneer uw laatste minuut komen zal. Hij die den Westfalentrubund wil vernietigen, haalt de dood over zich. Gij kunt nu per sneelreus naar den hemel gaan ».

Daarop verdwenen de bandieten, M. Munchy aan zijn lot. 't is te zeggen aan eene onvermijdelijke dood, achterlatende, want de sneelreus van Dortmund moest eenige minuten later aankomen. Het toeval reddde M. Munchy; de sneelreus was veertig minuten in vertraging.

Zijne krachten verzameld, trok en ruktte M. Munchy zoo lang en zoo geweldig, dat hij erin gelukte, ahoewel de ijzeren draden hem diep in het vleesch drongen, zijn hoofd en zijne voeten binnenwaarts de twee riggels te krijgen, toen de sneelreus aangestoomd kwam, met doerend geraas rolde de sneelreus voorbij, zonder den politiebeambte te raken en de ijzeren draden doorsnijden, die hem nog aan de riggels gehecht hielden.

M. Munchy sukkelde den spoorwegdam af en wilde naar Lüben terugkeeren, doch door de geleiden ontroering uitgeput, viel hij in bezwijming.

's Morgens, ten 5 ure, werd de man badend in zijn bloed gevonden door twee Duitse mijnwerkers, die zich naar het werk begaven. De twee arbeiders verwittigden de overheden, en M. Munchy werd in een naburig huis gedragen, waar hij de eerste zorgen ontving.

De nationalistische schurken hadden hunne «visietkaart» achter gelaten op de plaats waar zij hun slachtoffer vastgebonden hadden. 't was een eenvoudig stuk wit papier met een rooden akzegel met het woord «Westfalentrubund».

De Fransche en Duitse politie hebben samen een onderzoek geopend en hopen weldra dank aan de omstandige persoonsbeschrijvingen door M. Munchy gegeven, de daders te zullen ontdekken en aan te houden.

RUSLAND.

Onthullingen omtrent het dramatisch einde der Keizerlijke Familie.

Generaal Janin, gewezen hoofd van de Fransche militaire missie in Rusland, vertelt dat het aan hem was, dat de zending toekwam aan den groothertog Nikolaas het stoffelijk overschot van den zwaar, zijne gade en hunne kinderen weer te brengen.

Na de ontmoeting in het Ipatiefhuis, werden de lijken van den keizer, zijner familie en der dienstboden verbrand. De asche der slachtoffers en verschillende juweelen en kleedingstukken werden in een reiskoffer geborgen, terwijl de bewijsstukken in drie andere reiskoffers gesloten werden.

Dit alles werd door generaal Diderich en door M. Gillard, leeraar van den Czarewitsch, aan generaal Janin toevertrouwd, die op 16 October 1920 de vier reiskoffers aan M. Greis gezant van Rusland te Rome bestelde.

Generaal Janin voegt er aan toe dat de neef van den zwaar en de groothertog Elisabeth in afschuwelijke omstandigheden vermoord werden, niet in het Ipatiefhuis, maar op 20 kilometers ten noorden van Ekaterinburg. De generaal deed hen te Peking begraven. Alleen het lijk van den groothertog Serge werd op Belgrado gericht. De generaal voegt er aan toe dat de besluiten van den rechter Sokoloff bewijzen dat de Duitse staf in Rusland was een gedeeltelijk schuld draagt aan den moord op den zwaar.

Een gestolen Schoonmoeder.

Het is wel een ongewone diefstal die binst een feest, in een Joegoslavisch dorp, gepleegd werd. Al de gasten waren vereenigd in de groote kamer der woonst, waar

— Zou ik u mogen vragen, mijnheer! begon Power, nadat hij M. Norfolk bedaar had laten uit spreken, hoe de zaak van mevrouw Davivier op dit oogenblik staat?

— Voor zoover ik vernomen heb, antwoordde de hoofd-inspecteur, is er nog in het geheel geen vooruitgang, met gemaakt. Het voorloopig verhoor, dat zij gisteren voor den rechter van instructie heeft ondergaan, was natuurlijk niets dan een vorm. Er werd verdraging aangevraagd, die voor eene week werd toegestaan, waarop zij naar de cellulare gevangenis in het graafschap is overgebracht. Maar dat kunt gij, dunkt mij, zelf in de dagbladen gelezen hebben, dokter.

— Dat heb ik ook inderdaad, erkende Power, maar ik hoop, dat gij ons wellicht meer bijzonderheden zoudt kunnen mededeelen.

Ik heb ook nog een afzonderlijk, persoonlijk verslag gekregen, antwoordde M. Norfolk met een blik op den vreemdeling, en ik moet u zeggen, dat is verre van beemoedigend. De vermoedens tegen het jonge meisje zijn zeer sterk!

Het was een geluk voor M. Davivier, dat hij geen woord engelsch verstand en de beste uitdrukking derhalve niet kon begrepen hebben. De hoofdinspecteur merkte het tot zijn genoegen op en ging met meer vrijmoedigheid voort.

In de eerste plaats is daar dat rampzalige sjaaltje! vervolgde hij. Het is bewezen, dat het haar toebehoort — daaraan is geen twijfel meer. Mevrouw Hunter heeft het herkend. En dan komt die juffrouw... juffrouw... oh, hoe heet zij nu?

— Juffrouw Gregory? gaf Power in bedenking.

— Dat is zij! juffrouw Gregory! Wel nu, die juffrouw Gregory beweert, dat zij haar herkent! Ja, wat het ergste is — dat mensch heeft zich gereed verklaard, den eed af te leggen dat juffrouw Davivier in grootte, in gestalte, in houding, in alles — met een woord, volmaakt overeenkomt met de vrouw, die Madeleine Faure op den avond van hare dood kwam bezoeken. Gij begrijpt wat het zeggen wil, als zij voor de geworenen daarbij blijft...

Het is onbegrijpelijk! stemde M. Norfolk toe. Aan kwaadwilligheid of boosaardige beoeloping van de zijde van die huis-

MENGLERWERK van DE POSTRIJDER.

— 28 —

HET GEHEIM
VAN DEN
COMMISSARIS VAN POLITIE

Gij kunt zelf niet meer van Mej. Davivier's onschuld overtuigd zijn, wij het zijn! viel Power hem in de rede. Ik hoefde haar slechts met een blik te zien om daarvan de heilige zekerheid te krijgen!

— Ach! maar dat arme kind! jammerde de Franschman, die ontroostbaar scheen. — Wat moet zij uitstaan! Waarom kan ik niet bij haar wezen! Ik wilde haar toch zoo gaarne laten weten, dat haar oude ook gekomen is om haar te helpen en te redden uit de handen van die schurken, die haar zoo iets durven aanwrijven!

— Gij zult Mej. Davivier zeer spoedig kunnen zien en spreken, hoop ik! hernam Power, innig aangedaan bij het zien van de smart van den ouden man. Maar wij moeten voorzichtig zijn, M. Davivier, en daarom verhoor ik mij er met mijn vriend Brusel in, dat gij de goede gedachte hebt gehad eerst hier te komen, voor gij naar Sandbank gingt!

— Toen ik het telegram van dien goeden M. Hunter kreeg, heb ik alles te Rouaan in den steek gelaten om zoo spoedig mogelijk hier te komen. Gij hadt mij uw adres gezonden en toen ik dezen morgen in Londen aankam, dacht ik: laat ik eerst naar hem toe gaan, dan hoor ik het spoedigste de bijzonderheden van het vreeselijk geval! O God! ik heb nooit in mijn leven zoo geschrikt!

Het is zeker eene vreeselijke geschiedenis, merkte Brusel op, maar gij moet den moed niet laten zinken, mijnheer! Als ik

(Wordt voortgezet.)